

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lutego 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że **T. G. (1)** jako pracownik u płatnika składek **H. W.** nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu rentowym chorobowemu i wypadkowemu od 15.03.2013 -15.10.2014, 20.10.2014 -28.12.2018, 1.04.2019 -26.01.2020 i od 1.10.2020.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że zgłoszenie ww do ubezpieczeń w spornych okresach miało na celu wyłącznie skorzystanie ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych tj. zasiłku chorobowego i uzyskanie przez ubezpieczoną obok emerytury dodatkowego źródła dochodu. Organ wskazał, iż w przypadku ubezpieczonej brak jest dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie pracy, brak jest zaświadczeń lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań do podjęcia/wykonywania pracy, brak zaś zatrudnienia osoby na miejsce T. G. podczas jej licznych nieobecności spowodowanych chorobą, występujące znaczne rozbieżności pomiędzy dokumentami osobowymi przedłożonymi do akt sprawy a zapisami znajdującymi się na koncie ubezpieczonej, jednoznacznie świadczy o pozornym charakterze zawartej między stronami umowy o pracę.- art. 83 § 1 kc.

/ decyzja k. 141-145 akt ZUS/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 26.02.2021 r. wniosła T. G. (1) domagając się jej zmiany i uznania okresów jej zatrudnienia u H. W. jako okresów świadczenia pracy i podlegania obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnym, rentowym chorobowym i wypadkowym. W uzasadnieniu stanowiska skarżąca podniosła, iż faktycznie pracę na rzecz H. W. wykonywała co mogą potwierdzić liczni klienci i osoby prowadzące działalność na targowiskach, na których swoje obowiązki wykonywała.

/ odwołanie k. 3/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 22-23/.

Na rozprawie w dniu 20.12.2021 wnioskodawczyni poparła odwołanie, płatnik przyłączył się do odwołania, pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni **T. G. (1)** jest emerytką. Od dnia 13 października 2014 r. ww jest zgłoszona do ubezpieczenia zdrowotnego z tego tytułu.

/ bezsporne, zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58/

Płatnik **H. W.** od 1.07.2006 r. prowadzi jednoosobową działalność gospodarczą, w ramach której zajmuje się handlem obwoźnym sprzedaje pościel, kołdry, poduszki, obrusy, koce, artykuły gospodarstwa domowego na rynku w K. oraz w K.. Płatnik ma podpisaną umowę z Urzędem Miasta w K. na handel z określonych stanowisk i z tej możliwości regularnie korzysta.

/ bezsporne wypis z (...) k.5- 6 akt ZUS zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58, zeznania świadka J. D. protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:31:54 -00:38:55 zeznania świadka D. D. protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:38:55 -00:42:37, zeznania świadka A. M. protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:42:37 -00:45:37 /

H. W. jest uprawniony do renty chorobowej z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W styczniu 2013 r. przeszedł udar krwotoczny mózgu. Leczy się neurologicznie. Ponadto leczy się kardiologicznie ma stenty i rozrusznik. Nadto zdiagnozowano u niego m.in. nadciśnienie tętnicze, cukrzycę, depresję, schorzenia kręgosłupa, schorzenia urologiczne.

/ bezsporne, dokumentacja medyczna k. 122-121 akt ZUS, dokumentacja medyczna (...). zo.o. k. 82-101 dokumentacja medyczna (...) M. Z. koperta k. 104, dokumentacja medyczna zespół (...) w Ł. k. 112 -122 dokumentacja medyczna (...). Sp zo.o. k. 124-172, dokumentacja medyczna z prywatnego gabinetu stomatologicznego w D. k. 174-183, dokumentacja medyczna (...) K. k.186-189, dokumentacja medyczna (...) k. 191-200, dokumentacja medyczna (...) Medycyna k. 205-208, dokumentacja medyczna (...) „ K. koperta k. 211, dokumentacja medyczna (...) diagnostyka obrazowa koperta k. 215, dokumentacja medyczna (...) koperta k. 218, dokumentacja medyczna „ (...) Szpital (...) zo.o. koperta k. 220, dokumentacja medyczna (...) sp zo.o. k. 222-227, dokumentacja medyczna diagnostyka Sp. zo.o. k. 229-231, dokumentacja medyczna z Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. k.250-255 dokumentacja medyczna z (...) Szpitala (...) sp. zo.o. k. 283-285/

Płatnik z uwagi na stan zdrowia zawieszał działalność gospodarczą w okresach

-od 1 października 2012-29 listopada 2012 r.

-od 1 grudnia 2012 do 30 grudnia 2012

- od 1 stycznia 2019 do 27 lutego 2019

-od 1 czerwca 2021 do 31 sierpnia 2021 r.

-od 1 grudnia 2021 r. do nadal.

/ bezsporne wypis z (...) k. 245-248/

Płatnik przebywał na zwolnieniach lekarskich w okresach:

- 01.01.2013 -31.07.2013

- 19.12.2014 - 24.05.2015

- 2.09.2015 - 31.12.2015

- 3.02.2016 - 2.03.2016

-29.09.2016- 25.02. 2017 (z jednym dniem przerwy)

-29.05.2017- 31.07.2017

-22.11.2017-26.04.2018,

- 28.06.2018 – 13.10.2018,

-31.05.2019-30.06.2019,

-14.10.2019-17.04.2020

-8.06.2020-31.08.2020,

-01.11.2020 - 28.02.2021 r.

/ zestawienie zaświadczeń k. 243-244

Wnioskodawczyni i płatnik od 2005-2006 r. mieszkają pod jednym adresem D. Rynek 4a. wskazany adres jest też adresem prowadzenia działalności przez płatnika.

/ bezsporne zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58/

T. G. (1) została zgłoszona jako pracownik do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego przez płatnika H. W. w okresach od 15 marca 2013 r. do 15 października 2014 r., od 20 października 2014 r. do 28 grudnia 2018 r., od 1 kwietnia 2019 r. do 26 stycznia 2020 r., od 1 października 2020 r.

/ bezsporne/

Wnioskodawczyni w okresach od 14 stycznia 2015 r. do 29 czerwca 2015r., od 16 grudnia 2015 r. do 18 marca 2016 r., od 22 lipca 2016 r. do 28 października 2016 r., od 2 grudnia 2016 r. do 14 marca 2017 r., od 18 sierpnia 2017 r. do 23 lutego 2018 r., od 23 czerwca 2018 r. do 20 grudnia 2018 r., od 1 września 2019 r. do 26 stycznia 2020 r., od 14 listopada 2020 r. do 31 grudnia 2020 r. była niezdolna do pracy z powodu choroby. Ponadto w okresie od 21 grudnia 2018 r. do 31 stycznia 2018 r. przebywała na urlopie bezpłatnym. Za okres od 28 listopada 2020 r. do 13 grudnia 2020 r. T. G. (1) wystąpiła z roszczeniem o wypłatę zasiłku chorobowego.

/ bezsporne, zestawienie wypłaconych świadczeń k.3- 4 akt ZUS/

W okresie od 27 stycznia 2020 r. do 30 września 2020 r. wnioskodawczyni nie posiadała żadnego tytułu rodzącego obowiązek ubezpieczeń społecznych. Zatem w w/w okresie nie posiadała tytułu do ubezpieczenia chorobowego.

/ bezsporne/

T. G. (1) od dnia 14 listopada 2020 tj po 45 dniach od ponownego zgłoszenia do ubezpieczeń stała się niezdolna do pracy z powodu choroby.

/ bezsporne/

Wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniach lekarskich w 2015 r. przez 183 dni, w 2016 r. przez 207 dni, w 2017 r. przez 209 dni, w 2018 r. przez 235 dni, w 2019 r. przez 122 r., w 2020 r. przez 74 dni.

/ bezsporne, zestawienie wypłaconych świadczeń k.3- 4 akt ZUS/

T. G. (1) w spornych okresach została zatrudniona przez H. W. oparciu o umowy nazwane umowami o pracę jako kierowca-sprzedawca, najpierw na 1/8 etatu, podstawa miesięczna 200 zł , od 1 stycznia 2014 r. 210 zł, od 20 października 2014 r. na 1/2 etatu podstawa miesięczna 840 zł., od 1.04.2019 1/8 etatu podstawa miesięczna 281, 25 zł, od 1 października 2020 1/2 etatu podstawa miesięczna 1300 zł Strony podpisały kolejno umowę o pracę zawartą 15 marca 2013 r. na czas określony od 15 marca 2013 r. do 31 grudnia 2013 r., umowę o pracę zawartą 1 stycznia 2014 r. na czas określony od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r., umowę o pracę zawartą 20 października 2014 r. na czas nieokreślony od 20 października 2014 r., umowę o pracę zawartą 1 kwietnia 2019 r. na czas określony od 1 kwietnia 2019 r. do 31 grudnia 2019 r., umowę o pracę zawartą 1 października 2020 r. na czas nieokreślony od 1 października 2020 r.,

/ umowy o pracę z pisemnym z kresem obowiązków k. 128-135 akt ZUS oraz k. 39-45, świadectwa pracy k. 125- 127 akt ZUS i k. 46-48/

Wynagrodzenie miało być płatne wnioskodawczyni na koniec miesiąca gotówką za potwierdzeniem na liście płac.

/ listy płac k. 64-120 akt ZUS zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58/

Brak jest skierowań na badania lekarskie oraz orzeczeń lekarskich o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania/podjęcia pracy na stanowisku kierowca - sprzedawca. H. W. nie kierował T. G. (1) na badania lekarskie wstępne/okresowe/kontrolne do lekarza medycyny pracy. Brak jest również zaświadczenia o ukończeniu szkolenia BHP.

/ bezsporne/

Do obowiązków wnioskodawczynie w ramach zakresu obowiązków pracownika miało należeć:

- przygotowanie stanowiska pracy,
- rozładunek i ułożenie towaru,
- dbanie o porządek w miejscu pracy,
- dbanie o towar,
- obsługa klienta i doradzanie w zakupie,
- spakowanie towaru i układanie w samochodzie,
- zachowanie bezpieczeństwa.

/ pisemne zakresy obowiązków k. 134, 132,130 akt ZUS zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58/

Płatnik z uwagi na stan zdrowia sam nie dawał sobie rady, przy prowadzeniu działalności - potrzebował do pomocy osobę, która posiada prawo jazdy. W związku z tym wnioskodawczynie zajmowała się załadunkiem i rozładunkiem towarów, przygotowaniem stoiska, wykładaniem towaru oraz pomocą przy sprzedaży. Zajmowała się handlem na rynkach w K. w piątki i soboty i w K. w środy. Jeździła również po towar samochodem, który był władnością płatnika. Powyższe czynności wykonywała w różnych godzinach, zależnie od potrzeb.

/ zeznania wnioskodawczynie protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58 zeznania świadka J. D. protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:31:54 -00:38:55 zeznania świadka D. D. protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:38:55 -00:42:37, zeznania świadka A. M. protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:42:37 -00:45:37/

Płatnik sporządził dokumentację kadrowo-płacową wnioskodawczynie, w której znalazły się: umowa o pracę zawarta 15 marca 2013 r. na czas określony od 15 marca 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. wraz z zakresem obowiązków, umowę o pracę zawartą 1 stycznia 2014 r. na czas określony od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. wraz z zakresem obowiązków, umowę o pracę zawartą 20 października 2014 r. na czas nieokreślony od 20 października 2014 r. wraz z zakresem obowiązków, umowę o pracę zawartą 1 kwietnia 2019 r. na czas określony od 1 kwietnia 2019 r. do 31 grudnia 2019 r., umowę o pracę zawartą 1 października 2020 r. na czas nieokreślony od 1 października 2020 r., świadectwa pracy od płatnika H. W. z 28 grudnia 2018 r. oraz z 26 stycznia 2020 r., listy płac za m-ce: od 3/2013 r. do 12/2013 r., od 1/2014 r. do 12/2014 r, 1/2015 r, od 6/2015 r. do 12/2015 r., od 3/2016 r. do 7/2016 r., od 10/2016 r. do 12/2016 r., od 3/2017 r. do 8/2017 r., od 2/2018 r. do 6/2018 r., od 4/2019 r. do 9/2019 r., od 10/2020 r. do 11/2010 r., listy obecności za lata 2013 - 2020.

/ umowy o pracę z pisemnym z kresem obowiązków k. 128-135 akt ZUS oraz k. 39-45, świadectwa pracy k. 125- 127 akt ZUS i k. 46-48, listy płac k. 64-120 akt ZUS listy obecności k. 54-63/

Według świadectwa pracy z 28 grudnia 2018 r. za okres zatrudnienia od 20 października 2014 r. do 28 grudnia 2018 r. zasiłek chorobowy został wypłacony od 7 lipca 2018 r. do 20 grudnia 2018 r. Natomiast z analizy konta T. G. (1) wykazała, że zasiłek chorobowy został wypłacony od 1 stycznia 2018 r. do 23 lutego 2018 r. oraz od 7 lipca 2018 r. do 20 grudnia 2018 r. Według świadectwa pracy T. G. (1) miała przebywać na urlopie bezpłatnym w okresie od 21 grudnia 2018 r. do 28 grudnia 2018 r., natomiast z analizy konta wynika, że miała udzielony urlop bezpłatny w okresie od 21 grudnia 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. W świadectwie pracy został podany wymiar czasu pracy 1/4 etatu, natomiast analiza konta i umów o pracę wykazuje, że T. G. (1) miała być zatrudniona na 1/8 lub 1/2 etatu. Ponadto w świadectwie pracy płatnik nie wykazał okresów nieskładkowych za lata 2015 -2017.

Analiza umowy o pracę zawartej 1 kwietnia 2019 r. wykazała, że została podpisana przez T. G. (1) 1 kwietnia 2019 r., natomiast przez płatnika dopiero 4 kwietnia 2019 r.

/ bezsporne, /umowy o pracę z pisemnym z kresem obowiązków k. 128-135 akt ZUS oraz k. 39-45, świadectwa pracy k. 125- 127 akt ZUS i k. 46-48, /

W czasie częstych i powtarzających się nieobecności T. G. (1) nikt w jej miejsce nie został zatrudniony. Jak płatnik był zdrowy sam handlował jeśli chorował działalność była zawieszana.

/zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 11.04.2022 r. 00:02:59 -00:07:31 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami protokół z rozprawy z dnia 20.12.2021 00:03:21-00:15:58/

Według złożonych zeznań podatkowych PIT-28 (ryczałt od przychodów ewidencjonowanych) przychód wnioskodawcy z tytułu działalności gospodarczej wyniósł:

-w 2013r. 7 175 zł

-w 2014r. brak PIT-28

-w 2015r. 16 863 zł

- w 2016r. 18 510 zł

-w 2017r. 15 737 zł

- w 2018r. 9 730 zł

- w 2019r. 16 210 zł

/Zeznania podatkowe k. 13-50 akt ZUS/

Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał następującej oceny dowodów:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów zawartych w aktach ZUS jak i złożonych do akt sprawy, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Ponadto ustalenia poczyniono w oparciu o zeznania przesłuchanych w procesie świadków i częściowo w oparciu o zeznania wnioskodawczyni. W tym miejscu wskazać należy iż płatnik z uwagi na stan zdrowia nie stawiał się na ostatnim terminie rozprawy i nie potwierdził swych informacyjnych wyjaśnień. Z tych względów jego wyjaśnienia nie mogą bezpośrednio być traktowane jak dowód i stanowić podstawy ustaleń w sprawie.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni w zakresie w jakim posłużyły do poczynienia ustaleń. Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary zeznaniom ubezpieczonej, w części w której

wskazywała na realność zawartej pomiędzy nią a płatnikiem umowy o pracę oraz faktycznego świadczenia pracy przez zainteresowaną w reżimie stosunku pracy. W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, brak jest podstaw do przyjęcia, iż stosunek pracy na podstawie zawartej umowy faktycznie był realizowany.

Zadaniem Sądu było przede wszystkim ustalenie rzeczywistej roli, jaką ubezpieczona pełniła w spornym okresie u płatnika składek.

Z zeznań wnioskodawczynie wynika, że od chwili nawiązania stosunku pracy miała pracować dla płatnika prowadząc handel na rynku w K. i K. w wymiarze determinowanym bieżącymi potrzebami płatnika

Zdaniem Sądu z zebranego materiału dowodowego zwłaszcza zeznań świadków wynika, że wnioskodawczynie w istocie wskazane czynności podejmowała jednakże powyższe nie jest jednak jednoznaczne z faktyczną realizacją stosunku pracy na warunkach art. 22 kp. Z zebranego materiału dowodowego nie wynika, bowiem że była kontrolowana przez pracodawcę, by wykonywała pracę w warunkach bezpośredniego podporządkowania.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom wnioskodawczynie i płatnika iż wnioskodawczynie zajmowała się handlem pod kierownictwem i wykonując bezpośrednio poleceni płatnika. Odnosząc się do powyższego w pierwszej kolejności zauważyć należy że wnioskodawczynie zamieszkiwała z płatnikiem a wskazane czynności podjęła co sama przyznała z uwagi na stan zdrowia płatnika niemożność wykonywania przez jego samego działalności po to aby mu pomóc. Strony zatem niewątpliwie łączyły bliskie relacje tym samym pomoc wnioskodawczynie płatnikowi była odruchem naturalnym. W procesie nie wykazano by dokonywanie tych czynności odbywało się w formie podporządkowanej poleceniom płatnika nie zaś w relacjach przyjacielskich rodzinnych, partnerskich - nie potwierdzono by jakiegokolwiek polecenia dotyczące bieżącej pracy płatnik wnioskodawczynie płatnik wydawał. Nie należy też tracić z pola widzenia iż w przeważającej części w spornym okresie zgłoszenia wnioskodawczynie do ubezpieczeń płatnik był niezdolny do prowadzenia działalności i korzystał z długotrwałych zwolnień lekarskich. Niejasnym jest zatem jak w tym stanie rzeczy miał na bieżąco kierować pracą wnioskodawczynie. Brak też podstaw do uznania, iż wnioskodawczynie wyznaczono konkretne zadania do wykonania a zatem była podporządkowana płatnikowi nijako w sposób autonomiczny. Przedstawiony w procesie jedynie ogólny zakres obowiązków jak i pozostały dostępny materiał dowodowy tej okoliczności nie potwierdza. Nie można też uznać, iż wnioskodawczynie była podporządkowana płatnikowi stricte co do miejsca i czasu wykonywania poszczególnych czynności. Podkreślić należy iż w procesie co prawda złożono listy obecności z uwzględnieniem godzin pracy wnioskodawczynie za poszczególne dni, jednakże sama wnioskodawczynie w swych zeznaniach przyznała że ilość pracy w danym dniu była raczej determinowana potrzebą a nie sztywnymi godzinami pracy. Dlatego wskazane listy, które nie odzwierciedlają tego stanu rzeczy uznać należało za niewiarygodne i stworzone wyłącznie dla potrzeb uprawdopodobnienia wykonywania pracy na warunkach stosunku pracy.

W ocenie Sądu działania podejmowane przez ubezpieczoną należy uznać za czynności mieszczące się w ramach pomocy udzielanej bliskim w sposób nieformalny przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej. Ubezpieczona pomagała płatnikowi w prowadzeniu działalności której on sam nie był w stanie podołać, robiła to jednak doraźnie a nie w ramach współpracy wynikającej ze stosunku pracy.

Potrzeby zatrudnienia wnioskodawczynie w oparciu o stosunek pracy nie tłumaczą też realia funkcjonowania płatnika w obrocie gospodarczym. Podkreślenia wymaga, iż o ile płatnik mógł potrzebować pomocy w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej tak osiągame przez niego przychody i z uwagi na stan jego zdrowia niepewne rokowania co do możliwości jej kontynuowania w ogóle nie usprawiedliwiały faktu zatrudnienia pracownika. Ponadto gdyby mimo choroby płatnik chciał rzeczywiście działalność utrzymywać właśnie poprzez zatrudnienie pracownika wobec postarzających się okresów niezdolności do pracy wnioskodawczynie potrzebowałby wsparcia kolejnej osoby, tymczasem nikt w miejsce wnioskodawczynie nie został zatrudniony. W procesie co prawda podnoszono iż nikt nie chciał się zgodzić na współpracę za zaoferowanym wnioskodawczynie wynagrodzeniem jednakże prób pozyskania nowego pracownika w procesie w żaden sposób nawet nie uprawdopodobniono. W konsekwencji Sąd uznał je za

niewiarygodne. Dodatkowo fakt iż w świetle twierdzeń samych stron zaferowane wnioskodawczyni wynagrodzenie było nieadekwatne do warunków w jakim handel był prowadzony przekonuje iż stronom przy zawarciu umowy nie chodziło o wykonywanie pracy na warunkach jakie określiły, lecz celem uzyskania dodatkowo środków finansowych z innego źródła. Tym samym sąd doszedł do przekonania iż w zachodzących okolicznościach faktycznych strony wykorzystały jedynie tak skonstruowaną sytuację prawną celem wyłudzenia świadczeń z ubezpieczeń społecznych, celem uzyskania przez ubezpieczoną obok emerytury, dodatkowego dochodu w formie zasiłku chorobowego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.6 ust.1 punkt 1, art.8 ust.1 i art.11 ust.1 i art.12 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2022 r. poz. 1009 t.j.) pracownicy, to jest osoby pozostające w stosunku pracy, podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Definicja pracownika na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych została zawarta w przepisie art.8 ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Pojęcie stosunku pracy o jakim mowa w art.8 ust.1 ww. ustawy jest równoznaczne z pojęciem stosunku pracy definiowanym przez art. 22 k.p. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 roku, I UK 296/04, OSNP 2006/9-10/157).

Stosownie do treści art.22§1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Stosunek pracy posiada szczególne cechy, które pozwalają na jego odróżnienie od innych stosunków prawnych do niego zbliżonych. Stosunek pracy wyróżnia się koniecznością osobistego wykonania pracy, podporządkowaniem pracownika pracodawcy, wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy i na jego ryzyko, a ponadto odpłatnością pracy. W razie ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Nawiązanie stosunku pracy skutkuje równoległym powstaniem stosunku ubezpieczenia. Obydwa te stosunki, jakkolwiek mają inne cele, to wzajemnie się uzupełniają i zabezpieczają pracownika materialnie - pierwszy na co dzień, drugi na wypadek zdarzeń losowych. Stosunek ubezpieczenia społecznego pracowniczego jest konsekwencją stosunku pracy i jako taki ma charakter wtórny /III AUa 452/18 - wyrok SA Poznań z dnia 04-07-2019/. Ubezpieczenie społeczne nie może bowiem istnieć bez stosunku pracy. Uruchomienie stosunku ubezpieczeniowego może odnosić się wyłącznie do ważnego stosunku pracy, a więc takiego, który stanowi wyraz woli obu stron realizowania celów, którym umowa ma służyć. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Legalis nr 88987). Sam fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art.22 k.p. formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 25 stycznia 2005 roku (II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdzono, iż stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art.58§1 k.c. w zw. z art.300 k.p.). Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia. Nawiązanie umowy o pracę może bowiem wynikać z czynności faktycznych wyrażających się z jednej strony zobowiązaniem pracownika do wykonywania pracy określonego rodzaju

na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, z drugiej zobowiązaniem pracodawcy do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art.22§1 k.p.).

W niniejszej sprawie płatnik składek **H. W.** zawarł z **T. G. (1)** umowę nazwaną umową o pracę, która z formalnego punktu widzenia stanowiła stosowną podstawę do objęcia wnioskodawczyni ubezpieczeniem społecznym. Ważność tej umowy została jednak – słusznie – zakwestionowana przez organ rentowy.

Zdaniem Sądu, analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że wnioskodawczyni pewne czynności w spornym okresie wykonywała. Należało jednak zważyć, czy, przy uwzględnieniu całokształtu treści stosunku prawnego realizowanego przez strony, czynności były świadczone w ramach zatrudnienia pracowniczego, w warunkach podporządkowania w tym na rzecz i ryzyko pracodawcy.

Przede wszystkim w toku niniejszego postępowania nie zostały złożone żadne dokumenty (poza dokumentacją osobową i to też w ograniczonym zakresie bo brak jest dowodów na przeszkolenie wnioskodawczyni w zakresie BHP oraz przeprowadzenie stosownych badań lekarskich dopuszczających ją do pracy) z których wynikałoby, że wnioskodawczyni świadczyła pracę w ramach stosunku pracy. O ile bowiem z zebranego materiału dowodowego wynika, że wnioskodawczyni handlowała pościelą, kołdrami, poduszkami, obrusami, na stanowiskach wynajmowanych przez płatnika na rynku w K. oraz w K., o tyle nie sposób stwierdzić, że czynności te wykonywała w ramach obowiązującego ją stosunku pracy w ramach podporządkowania pracowniczego.

Z dostępnych dowodów nie wynika iż odbywało się to na zasadzie wydawanych na bieżąco poleceń i precyzowanych zadań. Wnioskodawczyni gdy stan zdrowia jej na to pozwalał i gdy stan zdrowia pozwalał na handel płatnikowi, pomagała mu w tych czynnościach dowożąc towar rozkładając go na stoisku i prowadząc sprzedaż. Z zebranego materiału dowodowego nie wynika aby wnioskodawczyni była na bieżąco nadzorowana przez pracodawcę, by dokonywała jakis na bieżąco zleczanych czynności, by była rozliczana z ilości sprzedanego towaru dokonanego utargu.

Brak jest dowodu na świadczenie przez wnioskodawczynię pracy w ramach obowiązującego ją wymiaru czasu pracy. Wnioskodawczyni nie miała wyznaczonych ściśle godzin pracy. Miała co przyznaje elastyczne godziny pracy determinowane potrzebą i okolicznościami z których na co wskazuje materiał zgromadzony w procesie nie była rozliczana. Podpisywane przez nią listy obecności i stworzona przez płatnika ewidencja nie oddawała faktycznych godzin pracy wnioskodawczyni. To także zaś uznać, iż praca wnioskodawcy nie była ukierunkowana na dyspozycyjność i wykonywanie pracy w konkretnym przedziale czasowym lecz doraźną pomoc. Zatem trudno mówić w tym przypadku o podporządkowaniu pracownika co do miejsca, czasu pracy i wykonywanych obowiązków oraz rozliczania go z powyższego.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, elementem charakterystycznym umowy o pracę, którego analizowany stosunek pracy na pewno nie zawierał, było wykonywanie pracy w ramach podporządkowania pracowniczego. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę na to, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, aby płatnik kierował pracą wnioskodawczyni, w szczególności, aby na bieżąco wskazywał na konkretne zadania do realizacji związane z powierzonym stanowiskiem pracy, by kontrolował czas pracy wnioskodawczyni. Tymczasem jest to istotne, jeżeli uwzględni się, że zatrudnienie pracownicze odwołuje się do staranności, a nie rezultatu. Relacje między stronami miały raczej charakter partnerski wynikały z chęci pomocy. Strony współpracowały, wnioskodawczyni pomagała płatnikowi przy wykonywaniu czynności których z uwagi na stan zdrowia sam nie mógł w pełni wykonywać. Wnioskodawczyni dowoziła i odwoziła towar pomagała w czynnościach handlowych. Brak dowodu, że płatnik stosował jakkolwiek bieżący nadzór by rozliczał wnioskodawczynię z wykonywanych zadań. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia, że odwołująca świadczyła pracę w warunkach kierownictwa pracodawcy.

Konstatacja ta jest ważna, gdy założy się, że pracy pod kierownictwem w myśl art. 22 § 1 k.p., jest jedną z najważniejszych cech w procesie typizacji charakteru stosunku prawnego łączącego strony (wyrok SN z dnia 20.03.1965 r., III PU 28/64, OSNCP 1965, nr 9, poz. 157).

Jasne przy tym jest, że cechy podporządkowania pracowniczego mogą być w określonym zakresie charakterystyczne również dla zobowiązań cywilnoprawnych, a nadto, że mogą występować z różnym nasileniem (zob. wyrok SN z dnia 10.10.2003 r., I PK 466/02 Pr. Pracy 2004, nr 3, s. 35). Zatem zasadne jest rozważenie reguły umożliwiającej rozróżnienie, czy dany stan faktyczny charakteryzuje się podporządkowaniem pracowniczym, czy też więź łącząca strony nosi znamiona innej zależności (zbliżonej do kierownictwa pracodawcy). Ma to znaczenie, gdy weźmie się pod uwagę, że umowa mająca za przedmiot świadczenie pracy nie może mieć mieszanego charakteru, łączącego elementy umowy o pracę i umowy cywilnoprawnej (Wyrok SN z dnia 23.01.2002 r., I PKN 786/00, OSNP 2004, nr 2, poz.23. Z. K., Rodzaje kontraktów menedżerskich, (...) 1999, nr 7, s. 12).

W konsekwencji dla oceny zobowiązania pracowniczego drugoplanowe znaczenie ma nazwa umowy oraz deklarowana w chwili jej zawarcia treść. Ważne jest, w jaki sposób strony kształtują więź prawną w trakcie jej trwania. Zważywszy, że ustawodawca nie zdecydował się na wskazanie dla stosunku pracy elementów przedmiotowo istotnych, zrozumiałe jest, że klasyfikacja doniosłości cech charakterystycznych zobowiązania pracowniczego jest problematyczna. Mimo to za prawidłowy należy uznać pogląd podkreślający konieczność występowania kierownictwa pracodawcy w stosunkach pracy. Więż tą cechuje praca pod kierownictwem, które stanowi element sine qua non każdego zatrudnienia pracowniczego. Formułując tą tezę nie można pomijać, że kierownictwo pracodawcy w procesie rozróżniania reżimów umownych ma niewątpliwie pierwszoplanowe znaczenie. Jest tak dlatego, że nie występuje ono przy umowach cywilnoprawnych. Słuszne jest zatem stanowisko, zgodne z którym kierownictwo pracodawcy jest jedyną cechą rzeczywiście odróżniającą stosunek pracy od umów cywilnoprawnych (Z. Hajn, glosa do wyroku SN z dnia 16.12.1998 r., II UKN 394/98, OSP 2000, nr 12, poz. 177).

W ocenie Sądu płatnik w ogóle nie miał potrzeby zatrudniania pracownika w oparciu o umowę o pracę. Stanowisko zostało specjalnie utworzone. Zaproponowane wnioskodawczyni wynagrodzenie nie odpowiadało warunkom pracy. Nikt w jej miejsce nie został zatrudniony. Płatnik mający prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przez większą część spornego okresu z uwagi na stan zdrowia był niezdolny do podejmowania działalności a więc nie był w stanie nadzorować pracowników. Rokowania co do dalszej możliwości prowadzenia przez niego działalności z uwagi na stan jego zdrowia były niepewne. Nadto stan zdrowia wnioskodawczyni nie gwarantował że może zastępować ona płatnika w prowadzeniu handlu. Ponadto osiągnięty przez niego przychód był niewielki. Powyższe utwierdza Sąd w przekonaniu, że zatrudnienie wnioskodawczyni przez płatnika było ekonomicznie i gospodarczo nieuzasadnione, a co za tym idzie było fikcyjne. W ocenie Sądu wszystkie te okoliczności jednoznacznie wskazują, że celem podjętych przez płatnika i ubezpieczoną działań przy złym stanie zdrowia ich obojga było zapewnienie jej obok emerytury dodatkowych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Podleganie pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Stosunek pracy jest bowiem stosunkiem zobowiązaniowym uzewnętrzniającym wolę umawiających się stron. W sytuacji, gdy strony nie pozostają faktycznie związane stosunkiem pracy, nie można mówić o fakcie podlegania pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu. Uruchomienie stosunku ubezpieczeniowego może odnosić się wyłącznie do ważnego stosunku pracy, a więc takiego, który stanowi wyraz woli obu stron realizowania celów, którym umowa ma służyć. Przesądzenie rzeczywistego charakteru pracowniczego zatrudnienia wymaga przekonującej oceny, że zostały spełnione formalne i realne warunki do podjęcia zatrudnienia, a następnie czy miało miejsce rzeczywiste wykonywanie przez osobę zainteresowaną obowiązków o cechach kreujących zobowiązanie pracownicze. / (...) 117/21 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 24-03-2021/ Brak jest też formalnych przeciwwskazań do zatrudniania osób bliskich w ramach stosunku pracy (art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) nie wyklucza jednak kompetencji organu rentowego do weryfikowania deklarowanego tytułu ubezpieczenia społecznego (art. 68 pkt 1 i 2 tej ustawy), zwłaszcza gdy ustalenie to dotyczy osoby bliskiej, dla której pracodawca tworzy stanowisko pracy z wysokim wynagrodzeniem, wpływającym (przez należne składki) na wysokość świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Rzeczywisty charakter pracowniczego zatrudnienia osób bliskich pracodawcy wymaga nie tylko stwierdzenia braku formalnych zakazów do ich zatrudniania w ramach stosunku pracy, ale też rygorystycznych ustaleń i przekonującej oceny, że zostały spełnione nie tylko formalne, ale i realne warunki do

podjęcia zatrudnienia, a następnie miało miejsce rzeczywiste wykonywanie przez osobę bliską obowiązków o cechach charakteryzujących stosunek pracy, wywołujących zobowiązanie pracownicze. Jest to niezbędne dla wyeliminowania z obrotu prawnego zachowań osób bliskich zmierzających do obejścia lub nadużycia prawa do korzystniejszego tytułu i świadczeń z ubezpieczenia społecznego. /III UK 427/19 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 18-11-2020. Nie należy też tracić z pola widzenia, że sam fakt wykonywania za wynagrodzeniem określonego rodzaju czynności przez jedną ze stron na rzecz drugiej w zależności od cech danego stosunku prawnego, co do zasady może zostać zakwalifikowany, jako, umowa o dzieło, umowa zlecenia umowa o świadczenie usług, o której mowa w art.750 k.c. wobec której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Wskazać należy, że zgodnie z art.83§1 k.c. w zw. z art.300 k.p. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie przez strony na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował /III AUa 514/18 - wyrok SA Lublin z dnia 03-10-2019/ Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art.58§1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

W wyroku z dnia 2 lipca 2008 roku (II UK 334/07, Lex nr 531865) Sąd Najwyższy wskazał, iż w sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa. Ocena taka nie odnosi się jednak do sytuacji gdy podejmowane czynności w ramach zawartej umowy o pracę nie mają na celu rzeczywistej realizacji tej umowy, a jedynie uwiarygodnienie jej świadczenia – innymi słowy są czynnościami pozornymi, fikcyjnymi - pracownik udaje, że wykonuje jakieś czynności jedynie po to, aby stworzyć dowody jej świadczenia. Należy przypomnieć, że pozorność umowy o pracę zachodzi także wówczas, gdy praca jest faktycznie świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę. /por. wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 r, I UK 43/09, z dnia 12 maja 2011 r, II UK 20/11, III AUa 164/21 - wyrok SA Szczecin z dnia 31-05-2021/ Możliwe jest stwierdzenie, że strony umowy o pracę, zawartej formalnie zgodnie z obowiązującymi przepisami, porozumiały się (bądź milcząco godziły) co do realizacji marginalnego zobowiązania wynikającego z tej umowy jedynie w celu uprawdopodobnienia pozorów jej wykonywania oraz wywołania mylnego przekonania osób trzecich (w tym organu rentowego), jakoby zawarły i realizowały ważną umowę. Owa marginalna realizacja zawartej umowy nie opiera się bowiem w takiej sytuacji na zasadzie wzajemności uzgodnionych świadczeń, albowiem strony tej umowy od początku nie miały faktycznie zamiaru realizowania wynikających z niej zobowiązań, a jedynie stwarzać pozory jej wykonywania po to, aby ubezpieczony mógł uzyskać korzystny ekonomicznie tytuł do podlegania ubezpieczeniom społecznym. Jeżeli więc osoba składająca oświadczenie woli chce wywołać skutki prawne inne niż wynikałoby to ze złożonego przez nią oświadczenia woli, składa pozorne oświadczenie woli w rozumieniu art. 83 Kodeksu cywilnego. /III AUa 162/17 - wyrok SA Lublin z dnia 11-10-2017/

Tytułem do ubezpieczenia, z którym przepisy prawa ubezpieczeń społecznych łączą podleganie ubezpieczeniu i prawo do świadczeń, miało być w przedmiotowej sprawie zatrudnienie, jako wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy. Nie jest istotne przy tym, czy strony miały realny zamiar zobowiązania się – przez pracownika do wykonywania pracy a przez pracodawcę do przyjmowania tego świadczenia i wypłacania wynagrodzenia, lecz to czy zamiar taki został w rzeczywistości zrealizowany. Pozorność wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych i jednoczesnym

zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma niezgodność między aktem woli a jego uzewnętrznieniem. Założeniem unormowania jest zgoda drugiej osoby na złożenie oświadczenia woli dla pozorów.

Ocena realizacji zwartej przez wnioskodawczynię i płatnika umowy o pracę wskazuje na to, że strony zawarły umowę o pracę, której nie miały zamiaru realizować. O pozorności umowy o pracę wnioskować należy z całokształtu okoliczności dotyczących momentu zawarcia umowy, jak i przez pryzmat zdarzeń późniejszych. Wnioskodawczyni z płatnikiem pozostawali w relacjach bliskich partnerskich zamieszkiwali wspólnie pod jednym adresem. Płatnik był w złym stanie zdrowia który uniemożliwił prowadzenie działalności a stan zdrowia wnioskodawczyni będącej na emeryturze nie dawał także gwarancji wykonywania pracy. Wnioskodawczyni zdecydowała się na pomoc płatnikowi on zaś zatrudniając ją w ramach umowy o pracę za wynagrodzeniem nie odpowiadającym warunkom handlu stworzył tytuł ubezpieczenia który gwarantował jej na wypadek choroby wypłatę dodatkowych świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Przy tym w ocenie Sądu nie ma żadnych dowodów potwierdzających wykonywanie przez wnioskodawczynię pracy na podstawie stosunku pracy w warunkach podporządkowania. Wnioskodawczyni udzielała płatnikowi pomocy doraźnie w razie potrzeb przy jednoczesnym braku rozliczania jej z powierzonych zadań.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych należy stwierdzić, że mamy do czynienia z pozornością oświadczeń woli w zawarciu umowy o pracę przez płatnika H. W., i T. G. (1). Celem działania stron nie było, bowiem świadczenie pracy w ramach stosunku pracy i uzyskiwanie z tego tytułu wynagrodzenia, a jedynie osiągnięcie innych korzyści, które prawo wiąże z istnieniem stosunku pracy. Głównym celem zawarcia umowy o pracę winno być nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści. Podkreślić przy tym należy, że zarówno przepisy prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, jak i przepisy ustrojowe pozwalają kształtować elementy stosunku pracy zgodnie z wolą stron.

Wprawdzie płatnik składek założył wnioskodawczyni akta osobowe oraz dokumentację płacową, to jednak w ocenie Sądu dokumenty te nie świadczą o wykonywaniu pracy. Stworzenie tej dokumentacji miało jedynie uprawdopodobnić świadczenie pracy. Dokumentacja kadrowa potwierdza jedynie fakt formalnego jej sporządzenia, a nie jest dowodem faktycznego istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy. Do ustalenia, że doszło do powstania między stronami stosunku pracy nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy, wynikające z umowy o pracę i to czyniły.

W ocenie Sądu strony w ich stanie zdrowia miały świadomość tego, że umowa nie będzie ich obowiązywać, a ewentualne zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne będą krótkotrwałe. Nawiązanie stosunku pracy, którego elementami są zobowiązanie się pracownika do wykonywania pracy i zobowiązanie pracodawcy do wypłacania wynagrodzenia, nie było rzeczywistym celem stron. Stronom chodziło o uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i temu celowi podporządkowały skonstruowanie określonej sytuacji prawnej, a umowa o pracę stanowić miała przede wszystkim narzędzie do realizacji tego celu. Fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę nie mogło stanowić podstawy do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowników.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ustalająca niepodleganie przez **T. G. (1)** ubezpieczeniom społecznym w spornym okresie z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek **H. W.** odpowiada prawu i na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołania.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art.98 k.p.c., a wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalił zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz.265).

Zarządzenie: odpis wyroku

z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni

z pouczeniem.

J.L.